

OHLÁŠKY

- V úterý 29. 11. si budeme v rámci **setkání nad biblí** (v 18:30 na faře v Dýšině) povídat o těch knihách Písma, které jsou v programu dvouleté četby bible na měsíc prosinec.
- Ve středu 30. 11. je **svátek sv. Ondřeje, apoštola**.
- Ve čtvrtek 1. 12. a každý další čtvrtek v adventu bude místo odpolední mše sv. **rorátní mše sv. v 5:00 ráno**. Roráty budou za svitu svíček ve ztemnělém kostele, zpěv budou doprovázet manželé Klimešovi na housle. Začíná se v sakristii průvodem kolem kostela.
- Ve čtvrtek 1. 12. bude v 18:30 na faře v Dýšině druhé setkání v rámci „**Tři čtvrtků nad texty sv. Terezie z Lisieux**“
- V pátek 2. 12. **nebude pravidelná adorace ani mše sv.** z důvodu duchovní obnovy farnosti. Setkání mládeže bude.
- Od pátku 2. 12. do neděle 4. 12. proběhne na poutním místě Lomec u Vodňan **duchovní obnova farnosti**. Dopravíme se tam auty nebo vlakem podle telefonické domluvy. Začátek bude v 19:00 mši sv., ale přijet můžete i dřívě. S sebou: biblí, poznámkový blok, přezůvky. Spacák není třeba. Cena za pobyt a stravu je dobrovolná.
- V neděli 4. 12. bude mši sv. sloužit v Druztové i v Dýšině P. Antonín Nevola z Plzně. Po mši sv. přijde **sv. Mikuláš obdarovat děti**. Rodiče prosíme, aby mu pomohli s přípravou dáreků.
- Ve čtvrtek 8. 12. je **slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie**. Mše sv. v Dýšině bude v rámci rorát v 5:00 ráno.
- Ve čtvrtek 8. 12. bude od 18:30 na faře jako každý druhý čtvrtek v měsíci povídání především pro nevěřící a hledající **O křesťanství bez vytáček**. Téma bude „**Povídání o cestě do Izraele**“.
- V sobotu 10. 12. bude další **setkání dětí farnosti**. Začíná se v 10:00, oběd bude zajištěn. Dětská mše sv. bude tentokrát **už v 16:30**.
- V neděli 11. 12. jsou v 16:00 na dýšinskou faru pozváni všichni, kdo vyráběli keramický betlém ke **glazování figurek**.
- V sobotu 17. 12. se dopedne bude **uklízet dýšinský kostel** a připravovat stromky k jeho výzdobě. Od 13:00 začne na faře **adventní duchovní obnova s P. Vlastimilem Kadlecem z Plas**, která skončí mši sv. v 17:30. Během této doby bude v 1. patře fary pod vedením Terezy Koutecké **rukodělná dílna pro děti**, při které se budou vyrábět ozdoby na stromky. Rodiče dětí se mezitím mohou zúčastnit duchovní obnovy.
- **Štědrovečerní večeře pro osamocené**, věřící i nevěřící, bude na faře opět v 18:00. Kdo by chtěl přijít, ať se prosím přihlásí do 17. 12. na tel. 737 814 525.
- V pondělí 26. 12. půjdeme ve 14:00 s farností do plzeňského komorního divadla na komedii **Limonádový Joe**. Prosím, hlase se co nejdříve do tabulky v kostele.
- 14. 1. 2012 se chystá **setkání chlapů farnosti**. Bližší informace u Karla Pance.

sledujte stránky farnosti
www.farnostdysina.cz

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI:

DÝŠINA:

pondělí

- 19:00 – modlitby maminky za své děti – fara

úterý

- 17:00 – možnost zpovědi – kostel
- 17:30 – mše sv.
- 18:30 – setkání nad biblí

středa

- 17:30 – mše sv.

čtvrtek

- 5:00 – rorátní mše sv. (mimo advent v 17:30)
- 18:30 – tři čtvrtky – tři setkání na faře nad vyhlášeným tématem

pátek

- 17:00 – adorace, možnost zpovědi – kostel
- 18:00 – mše sv. (tento týden adorace ani mše sv. není)
- 19:00 – setkání mládeže

sobota

- 17:30 – mše sv. (10. 12. bude mše sv. v 16:30)

neděle

- 11:00 – zpovídání - kostel (kromě 1. a 3. neděle v měsíci)
- 11:30 – mše sv.
- kafe po mši - fara
- 18:00 – adorace a nešpory – kaple na faře

DRUZTOVÁ:

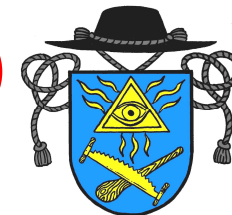
- nedělní mše sv. 9:15 – kaple na návsi
- 1. týden v měsíci: setkání nad biblí po mši
- 3. týden v měsíci: setkání nad buchtami po mši

kontakt:

P. Pavel Petrašovský
boyda@centrum.cz
737 814 525

TERN 125

zpravodaj
Římskokatolické farnosti Dýšina
27. 11. 2011 – 1. neděle adventní

Čekání na Mesiáše

Dovolím si jeden adventní postřeh z cesty po Izraeli. Asi je netřeba připomínat, že zatímco křesťané věří, že Ježíš je Mesiáš slíbený proroky, židé stále na příchod Mesiáše čekají.

V Jeruzalémě stojí na místě, kde král Šalomoun postavil před třemi tisíci lety velký židovský chrám, muslimská mešita. Židé by moc rádi obnovili chrámovou bohoslužbu na původním místě.

Dokonce jsou mezi nimi radikální skupinky, které hlásají, že mešitu je třeba zbourat a místo ní opět židovský chrám postavit. Když jsem se o to zajímal a ptal se našeho židovského průvodce, řekl mi, že tyto lidé, kteří chtějí posvátnou stavbu muslimů odstranit, nevěří v příchod Mesiáše.

Zajímalo mě to, a tak pokračoval dál: „My, židé, čekáme na Mesiáše už pět tisíc let. Nemůžeme brát takové věci do svých rukou. To, jestli bude obnoven chrám v Jeruzalémě, nebo ne, záleží na Mesiáši, až přijde. Na nás je, abychom na něj čekali a byli připraveni.“

Čekání na příchod Mesiáše chrání tedy věřící židy před tím, aby si sami hráli na mesiáše, aby si mysleli, že jsou středem vesmíru, že právě oni jsou povoláni všechny věci vyřešit a zachránit.

V adventu se jakoby na čtyři týdny stáváme židy, kteří na Mesiáše čekají. A spolu s nimi se máme pokoušet zbavit svých iluzí, že všechno závisí na nás.

K adventní době může patřit otázka, zda si náhodou na mesiáše nehrají ve své rodině, mezi svými přáteli, ve svém okolí. K adventní době může patřit poznání, že si nevystačím sám, že jsem člověkem, který je absolutně závislý na tom, zda Mesiáš přijde, nebo ne a bez něj by nebyl nic. K adventní době může patřit to, že mnoho věcí, o které se usilovně snažím a trápím se jimi, svobodně přenechám Mesiáši, který má přijít. Je to na něm.

Advent má být dobou ztišení, kdy člověk omezuje televizi, zábavu, rozptylování se. Ne proto, že tím chce říct, že bavit se je špatné. Ale proto, aby si v tichu této posvátné doby mohl uvědomit, jak moc ve svém životě Mesiáše potřebuje a spolu s židy čekat, že přijde co nevidět.

P. Pavel

Pozlacená kopule muslimského posvátného místa na chrámovém pahorku v Jeruzalémě, kde stál židovský chrám, který v r. 70 zničili Římané.

Zápis ze schůze farní rady - 18. 11.

Přítomni: P. Pavel Petrašovský, MUDr. Marie Králová, Ladislav Bohuslav, Václav Bradáč, Karel Panc, Pavla a Miloš Hahnovi, Anna a Jan Blažkovi

Omluveni: ing. Marta Kučerová a pan Kyviř, Druztová úvodní modlitba

1. Vyúčtování Tříkrálové sbírky 2011 – zbývá 17 959,-Kč, farní rada souhlasí s poskytnutím cca 7000,- Kč na nákup uhlí pro invalidního důchodce a jeho ženu, kteří žijí v nevyhovujících podmínkách a cca 7000,-Kč na nákup školních potřeb a zimního oblečení pro chlapce žijícího v obtížných rodinných podmínkách. Zbytek pro Pečovatelskou službu v Dýšíně, kterou provozuje Charita Plzeň.
2. Nabízí se partnerství s německou farností Nejsv. Trojice v Kirchenlaibachu poblíž Bayreuthu, možnost setkávání, společné akce – farní rada je spíše skeptická, ponecháno na diskuzi v celé farnosti.
3. Další setkání dětí farnosti bude 10. 12. 2011, pan Bohuslav upozornil na možnost zúčastnit se adventního odpoledne v Chrástu od 15ti hod. (Nebo uspořádat vánoční dílnu dětí?)
4. Duchovní obnova farnosti v Lomci 2. - 4. 12. 2011 – ještě je možno se přihlásit
5. Duchovní obnovu farnosti pro ty, kdo se nemohou zúčastnit pobytu v Lomci, povede P. Vlastimil Kadlec na faře v Dýšíně 17. 12. 2011
6. Roráty v 5 hod. ráno každý čtvrtek v adventu
7. 23. 12. 2011 v 19 hod. Rybova vánoční mše Hej mistře v provedení souboru Vojtěcha Kouby z Chrástu
8. 24. 12. 2011 půlnoční mše sv. v Druztové ve 22:00 v Dýšíně ve 24:00, 25. 12. a 26. 12. 2011 bohoslužby jako v neděli
9. Je třeba zajistit koledníky pro Tříkrálovou sbírku pro příští rok – P. Petrašovský osloví školy v Dýšíně i Chrástu.
10. V roce 2012 budou oslavy 770 let obce Dýšina, slavnostní zahájení bude v kostele 6. 1. 2012 při zahájení Tříkrálové sbírky. Všechny organizace se zapojují do oslav. V dubnu by se měla reprezentovat dýšinská farnost – navčičení pašijové hry.
11. Noc kostelů bude v pátek 1. 6. 2012
12. Obec opět uvažuje o pořádání folklorního dnu v Dýšíně v červnu. Bylo by dobré, kdyby rodáci z Banátu předvedli kroje, písně a tance (horu).
13. P. Petrašovský navrhl přemístění kříže a soch P. Marie a sv. Jana Evangelisty na původní místo na trám do vítězného oblouku za presbytářem a na uvolněném místě upravit oltář pro Dýšinskou Madonu, farní rada souhlasí.
14. Ve farnosti probíhají pravidelná setkání maminek, mládeže a jednou měsíčně setkání dětí, bylo by dobré zorganizovat přátelské setkání mužů farnosti při tom, co je baví, domluví pan Panc na 14. 1.
15. Dokončuje se oprava střechy kostela v Dýšíně (vytváření vikýřů, tzv. volských ok). Je podána žádost o dotaci na opravu omítky kostela, památkáři budou zjišťovat sondou, jaká byla původní omítka. Bylo by třeba požádat také obec o příspěvek na opravu kostela.
16. Mikulášská nadílka ve farnosti bude 4. 12. 2011 po mši sv. ve 12:45
17. Příprava stromků do kostela a úklid a vánoční výzdoba kostela podle dohody před duchovní obnovou 17. 12. 2011 – duchovní obnova se přesune na odpoledne.

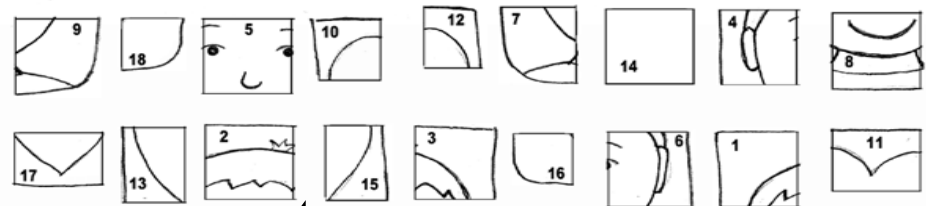
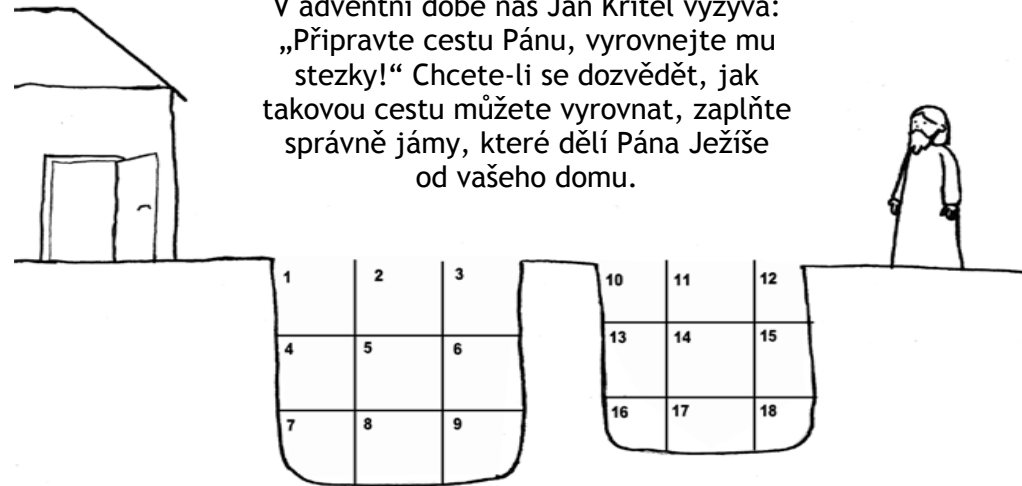
V uplynulém týdnu byla dokončena výměna střechy dýšinského kostela. Pokrývači dodělali ještě devět tzv. volských ok – vikýřů, které vybihají ze plochy střechy. Celkem nás střecha kostela spolu s výměnou poškozených trámů stála 920.000,- Kč. Byla hrazena z dotace MK ČR a z veřejné sbírky.

Pro děti – Začíná advent!

V adventu se připravujeme na oslavu narozenin Pána Ježíše. Jaký dárek mu ale dáme? Největší radost bude mít, když pomůžeme někomu, kdo to opravdu potřebuje. Za každý dobrý skutek, či pomoc někomu, si můžeš vybarvit kolečko v našem letošním adventním věnci. Návod a šablonu najdeš na stolku u katolických novin.

V adventní době nás Jan Křitel vyzývá: „Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!“ Chcete-li se dozvědět, jak takovou cestu můžete vyrovnat, zaplňte správně jámy, které dělí Pána Ježíše od vašeho domu.

Nezapomeňte, že v neděli 4. 12. se na vás po mši sv. v Dýšíně těší sv. Mikuláš!

Sv. Mikuláš se narodil kol. r. 280 a zemřel 6. 12. 345 v Myře v Lykii, kde byl biskupem. Už za svého života byl velmi oblíbený mezi lidmi, proslul štedrostí k potřebným, jako obránce víry před pohanstvem a zachránce nespravedlivě obviněných. V pravoslavné církvi je po Panně Marii druhým nejuctívanějším světcem.

22. prosince - Vůl

Na louce se na trávě popásal vůl a jen tak, že nesežral šneka.

„No, no, to nemůžeš dát pozor?“ vykřikl šnek celý rozčilený.

„Promiň zabučel vůl. Já jsem tě neviděl. Nechtěl jsem ti ublížit:“

„Pořád musí malí trpět od velkých,“ stěžoval si šnek.

„Jen povídej,“ odvětil vůl rozvázně. – „Já třeba musím moc trpět od lidí. A přece jsou menší než já. Od rána do večera mě moří. Jen málokdy si mohu v klidu utrhnout pár stébel trávy.“

„To je mi líto“, řekl šnek.

„Nechtěl jsem tě urazit.“

„No, tak už je to dobré,“ zabučel vůl. – „Ale teď mi pověz, co tu vůbec vyhledáváš. Ty přece nejsi zdejší, jinak bych tě byl už dávno někde viděl. Když musím mít celý den na sobě jařmo, tak se dívám pořád jen na zem, - to víš.“

„Ne, nejsem zdejší. Jdu z daleka. Hledám Spasitele světa.“

„Vezmi mě s sebou,“ prosil vůl. – „Chtěl bych, aby mému pánovi pořádně domluvil. Měl by mu zakázat, aby mě mlátil a nakládal mi práce za deset, ale potravu tak pro půlku. Měl by ...“

„Ale bude to přece jenom dítě. Teprve se narodí.“ Vůl byl chvíli tiše. Přezvykoval, přezvykoval a přemýšlel.

„Docela malé dítě“, řekl po chvíli. – „Je třeba dávat pozor, aby mu nikdo neublížil. Jestliže je opravdu Spasitel, tak asi mnoha lidem světa nebude pochuti. Jestliže utlačovatele nebudou smět utlačovat, utiskovatele utiskovat, násilníci mlátit ... Bude třeba na to dítě dát pozor.“

„Takhle jsem o tom ještě neuvažoval,“ řekl šnek překvapeně. – „Ale ty a já, co v tom můžeme dělat?“

Vůl dlouze přemýšlel. „Mnoho v tom jistě nebudeme moci udělat. Ale až ho najdeš, tak mu řekni, že v mé stáji je vždycky místo. Mám tam trochu sena a slámy a mohu ho zahřívát, kdyby mu byla zima. – A tak trochu taky mohu dávat pozor, kdyby se jeho maminka chtěla prospat.“ „To udělám,“ slíbil šnek.

23. prosince - Písař

Na okraji cesty, těsně před prvními domky, seděl na křesle jakýsi muž a hleděl upřeně před sebe. Když chtěl šnek kolem něj proklouznout, tak vyskočil.

„Stát,“ zvolal, „ani krok dál! Nevíte snad, že je zde sčítání lidu? Okamžitě potřebuji bližší údaje o vaší osobě. Vaše zaměstnání, důvod návštěvy, vaše pověst, vaše dětské nemoci, jakož i datum vašeho odchodu.“

„Ó, leknutím se šnek zakoktal. „Já jsem jen starý neškodný šnek.“

„Laskavě si sedněte sem na židli pro návštěvníky, když se mnou mluvíte,“ přerušil ho úředník.

„Bude to chvíli trvat, než se vyškrábu nahoru,“ namítl šnek nesměle.

„Pořádek musí být,“ zavrčel muž.

Zatímco se šnek šplhal nahoru na židli, zapadl muž zase do křesla a zavřel oči. Když se šnek konečně vyšplhal nahoru, tak už písař hezkou chvíli chrápal. – Šnek zakašlal, úředník se probudil a pomalu vytáhnul papír a péro.

„Tak“, začal, „kohopak chcete navštívit?“ Šnek se na něj bezmocně podíval. „Nevím, jak se jmenuje.“

„Jak to, že nevíte?“ Pak vás nemohu zapsat a když nebudete zapsán, nemohu vás vpustit do města.“

Šnek zoufale přemýšlel. – Neoznámil už jeden z proroků jméno Vykupitele? – „Už to mám,“ zvolal najednou. – „Jak jen jsem to mohl zapomenout! Jmenuje se Podivuhodný rádce, Mocný hrdina, Věčný otec, Kniže pokoje.“

Hrdě se podíval na písaře. Ale toho, zdá se, nijak nedojímalo. – „To že má být jméno? Nemožné! Tak se tady nikdo nejmenuje, to jste se musel splést v adrese. V žádném případě vás do Betléma nepustím. Vás ne.“

Znovu se zvrátil do svého křesla a zavřel oči na znamení, že je s návštěvníkem hotov.

Zatímco se šnek zarmouceně spouštěl dolů z židle, začal zase chrápat. – A tak se šnek mezi jeho nohama protáhnul do Betléma.

24. prosince - Dítě

Konečně byl šnek u cíle. Celý den bloudil betlémskými ulicemi, aniž věděl, kde by měl dítě hledat. Po několika hodinách ztratil orientaci. Jeden dům vypadal jako druhý, jedna ulice jako druhá. Nakonec už vůbec nevěděl, kde je. Nastával večer, smrákalo se, v domech se rozsvěcovala světla.

„Jestli ta hvězda dneska nevyjde, tak jsem určitě zabloudil,“ přemýšlel šnek. – „Snad jsem se měl přidržet karavany, která táhla do Jeruzaléma.“ Ale hvězda vyšla. Celá planoucí stála nad ním. Noc se rozjasnila a šnek poznal, že je u cíle. – Byla tu stáj. Byli tu rodiče, bylo tu dítě. – A kolem byli ostatní: vlk, loupežník, paní, chromý, šašek, pastýř, chromý a ovce. Všichni tu byli, jen housenka ne. Ta asi ještě stále seděla na své hlávce zelí a jedla.

Když šnek uviděl dítě, ulekl se. Bylo tak maličké a vypadalo tak bezmocně, že si nedovedl představit, že by to měl být ten slíbený Vykupitel. Přes všechny své starosti a pochybnosti nikdy netušil, jak uboze a všedně bude vypadat král světa. – Věděl, že nebude mít žádný palác, že bude bezbranný a maličký. – Ale myslel, že bude celý zářící světem a jasem. – A teď tu byl obyčejný kojenec, jakých je na světě tisíce.

„Všechno bylo nanic,“ uvažoval. – „Co bych mohl od takového novorozeného dítěte očekávat!“

A tu se na něj dítě podívalo. Mezi všemi lidmi se podívalo na šneka, usmálo se na něj - a on se cítil najednou tak lehký, jakoby všechny starosti z něj spadly. Nic už ho netrápilo, na hlad a žízeň zapomněl.

Dítě k němu vztáhlo svou ruku a šnek se lehce a radostně sunul k němu.

Adventní rodinné čtení o šnekovi

V následujících 24 příbězích se jistě skamarádíte se šnekem, který v nich vystupuje jako hlavní postava. Pokud budete chtít, můžete to udělat takto: v podvečer každého prosincového dne se s celou rodinou sejít před adventním věncem a přečíst si jeden příběh z tohoto vyprávění. Pak si můžete společně popovídat, co jste během celého dne zažili, ať už veselého nebo smutného a nezapomeňte se především spolu pomodlit.

1. prosince - Šnek

V daleké zemi Palesťině žil před dvěma tisíci lety šnek, který byl velmi starý a ve světě mnoho zažil. A protože všechno dělal pomalu a rozvázně, nic z toho nezapomněl. Jeho noha znala každou nerovnost země a každé zrno písku na poušti a ve svém domečku slyšel znít oceány. Tenhle šnek na něco čekal. Čekal a pořádně nevěděl na co. Zažil ve svém dlouhém životě už tolik neštěstí, že už je pomalu ani nemohl unést. To, co zažil, na něm leželo jako těžké břemeno a doufal v někoho, kdo by ho z něj mohl sejmout. Stáří s sebou přináší i to, že jsme citliví na počasí. Šnekovi se vedlo stejně. Šnekovi se nevedlo vždy stejně. Cítil každý déšť, každý mrazík, každou písečnou bouři už kolik dní dopředu. Pak se mohl vždycky na to včas připravit. Jednoho dne pocítil dosud nepoznané přitahování. – Ráno objevil po dlouhém hledání chutnou hlávku zelí, lezl po ní, ale docela těžko. „Něco je ve vzduchu“, broukl si sám pro sebe. Musím prozkoumat, co to je.

2. prosince - Housenka

tlustá housenka, která si pochutnávala na hlávce zelí hned vedle šneka, se na něj udiveně podívala, když viděla, že leze dolů. „Co je?“ zeptala se. – „Nechutná ti?“

„Ale to počasí“, odpověděl mrzutě šnek. „Něco je ve vzduchu. Něco, co jsem ještě nikdy nepoznal. Je to tak trochu jako před bouřkou a trochu jako před úplíkem. Myslím, že je to ta nová hvězda.“

„Hloupost“, řekla housenka.

„Ale nová hvězda může změnit celý svět!“ rozkřikoval se šnek rozčileně.

„Co je mi do nějaké nové hvězdy, když mám před sebou krásnou hlávku zelí“, brblala housenka.

„Existuje jedno staré proroctví“, povídá šnek, „které říká, že pod novou hvězdou se narodí spása světa. Jen jestli to je ten, na kterého čekám. Musím ho najít.“

Já zůstanu tady a dosyta se najím“, rozhodla se housenka. „A basta!“

„A když pň tom promeškáš spásu?“ zeptal se šnek ustaraně.

„Dokud mám co jíst, tak mě nezajímá nějaká spása světa“, smála se housenka.

„Jen jdi napřed, snad tě dohoním, až to tady všechno sbaštím“.

Šnek se namáhavě vydal na cestu přes pole, brázdu po brázdě se plazil na své noze. Do betléma to bylo ještě mnoho set kilometrů, ale to on nevěděl.

3. prosince - Vlk

Nejednou tu stál vlk. Mohutné zvíře se světlékujícími očima, ježatou srstí a ohromnou tlamou plnou ostrých zubů. Zavrčel zle na šneka, ale ten odhodlaně pokračoval ve své cestě.

„Ty nemáš ze mne strach? Zeptal se vlk udiveně.

„Proč bych z tebe měl mít strach?“ zeptal se šnek.

„Protože jsem zlý“, řekl vlk.

„Kdo to říká?“ otázal se šnek.

„Lidi.“

„A proč to lidé říkají?“

„Protože žeru jejich ovce.“

„A k čemu jsou jejich ovce?“

„Chtějí je sami sníst.“

„Ale“, řekl šnek, „to je zajímavé. Tak on i říkají, že jsi zlý, když děláš totéž, co oni?“

„Tak důkladně jsem o om nepřemýšlel“, povídá vlk. „Ale zdá se, že je to tak.“

„Pak nejsi horší než lidé“, usoudil šnek, „ani horší než ostatní zvířata. Já třeba rád baštím jahody. To také lidé nemají rádi a o mně říkají, že jsem špatný, protože jahody snědí raději sami.“

Vlk byl docela rozrušen.

„Ty myslíš, nemají právo o mně říkat, že jsem zlý“, řekl šnek klidně.

Ale co mám dělat, aby mě už neměli neradi?“

„Nikdo proti tomu nemůže nic dělat“, odpověděl šnek smutně. – „Ale vím, že se brzy má narodit někdo, kdo má rád všechny lidi a chce jim přinést spásu. Ale oni se budou přesto dál nenávidět a dokonce se i zabijet.“

„A kdo to má být?“

Někdo, na koho již dlouho čekám. Jestli dobře rozumám starým proroctvím, tak se už brzy narodí pod hvězdou, kterou ještě nevidím.

Ale cítím, že přijde, a proto tam jdu, abych mu předložil bídu celého světa.“

„Jdu s tebou“, rozhodl se vlk. „Budu ho chránit před zlými lidmi.“

„Nikdo nemá právo o někom říkat, že je zlý“, řekl šnek.

4. prosince - Vědec

Šnek měl před noseem zrovna takový šťavnatý list pampelišky, když tu ucítil, že ho někdo zvedá.

„Hele šnek, helix pomatia, vzácný exemplář velmi starého druhu, zdá se mi. A jaký má zajímavý domeček.“

Krátkozraké oči za silnými skly se přiblížily ke šnekovi a prohlížely si ho ze všech stran. A pak už ho člověk dal do krabičky. Šnek nejprve ztuhl strachy a pak rozhořčeně zvolal: „Co si to dovolujete!“ – „Vyprošuji si prosím trochu víc úcty“, zabručel muž. Jsem vědec a zabývám se výzkumem životních zvyklostí druhu helix pomatia antiqua. Proto je sbírá, studuji, případně pítvám, popisuji a ukládám, nebo zahazují.“

„A jste z toho šťastný?“ zeptal se šnek, který pomalu začal chápat, že názvem helix

pomatia je míněn právě on.

„Hloupá otázka“, odpověděl vědec. „Nejde přece o moje štěstí, ale o vědu, a tím o spásu světa.“

To připadalo šnekovi divné: „Já hledám spásu jinde“, řekl.

„To je tvoje věc. Ale mylíš se. Jak jsem už řekl, jen věda vede ke spáse.“

„A můžu se vás ještě na něco zeptat?“ povídá šnek nespěšně.

„Jen se ptej“, povzbuzoval ho vědec, „ode mne se můžeš mnoho naučit.“

„Když vás vaše pani volá k obědu, volá na vás homo sapiens!“ chtěl vědět šnek.

„Hloupá otázka“, odvětil muž. „Samozřejmě, že na mne volá: Tomáši! -- Proč se ptáš?“

„Protože si myslím, že ani vy nemůžete žít jen z vědy. Milé pohlazení, přátelské slovo, teplá polévka, - to je často víc než všechny latinské výrazy. - „A teď už mě, prosím, pusťte. Mám před sebou ještě dlouhou cestu.“

Vědec, celý zmatený, vyndal šneka z krabičky a položil ho pomalu do trávy.

„A kam vlastně spěcháš?“ zeptal se.

„Musím k tomu, - který zná moje opravdové jméno,“ řekl šnek. Ahoj, Tomáši.“

5. prosince - Loupežník

Šnek ani nevěděl, kdy má ta hvězda vyjít a ani, kdy vyjde. Přenechal to docela své noze, která byla přitahována určitým směrem, a spoléhal, že najde tu správnou cestu. A tak se vůbec nedivil, když jednoho dne vlezl na koženou botu nějakého muže a sunul se až k jeho kolenu.

„No, co to je?“ vykřikl muž, kterému to koleno patřilo. – „Mám tě rozmáčkout?“

„Proč bys mne rozmáčkával?“ zeptal se šnek udiveně.

„Copak nevíš, že jsem Habakuk, nejhroznější loupežník všech dob?“

„Já znám jenom proroka Habakuka, o kterém vypráví Bible, ale ten je už dávno mrtvý. Ostatně právě on řekl: „Běda tomu, kdo se obohacuje cizím majetkem. A ty by se týkalo i tebe, jestli jsi skutečně loupežník.“

„A to taky jsem. Ne, že by mi to působilo nějakou radost. Pochtivě řečeno, považuji to za docela šeredné povolání. Ale nic jiného jsem se nenaučil a tak jsem si na to už zvyknul. Vždyť už mi je skoro padesát.“

„Nikdy není pozdě se obrátit,“ řekl šnek.

„Ale jak mám začít Boží život, když mne nikdo nemá rád? Každý přece ví, že jsem loupežník. Nikdo by mne nelitoval.“

„Někdo by tě přece litoval“, odpověděl šnek. - Ten, jehož poslem byl prorok Habakuk. Umíš si představit, že má rád loupežníka Habakuka stejně jako proroka. Jen musíš mít dobrou vůli.“

„A kde je?“ zeptal se loupežník vzrušeně.

„Někde kolem Betléma“, řekl šnek. – „Táhne mne to tam už jistou dobu. A nemůžeš se zmylí. Nad jeho domem bude stát veliká hvězda.“

„Tak to se tam musím vydat“, řekl loupežník. Vzal šneka ze svého kolena, položil ho do trávy, sebral své věci a už mazal pryč.

„Spěchej pomalu“, zavolal na něj šnek. – „Uvidíš, že i já tam ještě přijdu včas.“

6. prosince - Kluk

Šnečku, šnečku, vystrč růžky, dám ti krejcar na tvarůžky a troniček na tabáček: bude z tebe hajdaláček.“

Šnek vystrčil zvědavě hlavu z domečku, když tu mu najednou hbité prsty zmáčkly tykadla, až se leknutím znovu stáhl zpět. Říkadlo se ozvalo znovu. Zase opatrně vyhlédl a znovu ho v tykadlech zabolalo. Říkadlo se opakovalo, ale tentokrát se šnek nedal vylákat.

„Jestli mě ještě jednou takhle štouchněš, tak už nevykouknu, i kdybys zpíval jak chtěl“, zlobil se šnek ve svém domečku.

„Ale vždyť je to jen legrace.“

„Pro tebe snad“, řekl šnek, „ale mě to bolí. Vždyť tykadla jsou moje nejcitlivější místo. A už vůbec to nejsou žádné růžky, jsou to moje oči. Bylo by ti snad milé, kdyby tě pořád někdo píchal do očí?“

„Tohle je konec,“ pomyslel si v zoufalství.

A najednou ji uviděl. Jasná a zářivá vycházela nad obzorem. – Hvězda! – Temnota se roztrhla. Najednou tu bylo světlo. Byla tu útěcha a naděje. Byl tu konec cesty. Přece se nezmylí. Sice si dobře uvědomoval, že bude ještě dlouho trvat, než dosáhne cíle pod hvězdou. – Ale byla tu a odedneška mu bude dodávat sílu jít dál.

„Přijdu,“ řekl šnek.

19. prosince - Karavana

Také následujícího dne bylo takové horko, že šnekovi připadalo, jakoby písek pod jeho nohou byl úplně rozžhavený. Jen s námahou postupoval vpřed a po malé chvíli musel zůstat stát. Cestu mu zkrátila karavana. Nohy velbloudů vířily suchý prach. Jeden krácel pěkně za druhým, žádné předbíhání. Vzduch byl přesycen křikem poháněců a bekotem zvířat. Země duněla.

V oblacích písku a horku přecházel šnekovi sluch i zrak. Zalezl hlouběji do své ulity a celé hodiny čekal, až dlouhý průvod velbloudů přejde. Dlouho naslouchal dusotu a křiku, vrzání sedel, cinkotu zbraní a šustění písku. Když konečně nastalo ticho a šnek se opatrně odvážil vyhlédnout ze svého domečku, tak se už smrákalo. Byl hladový a žiznivý a celý den se nedostal ani o metr vpřed.

20. prosince - Stařec

Pár kroků od šneka seděl jakýsi starý a muž a hleděl na večerní nebe. Pomalu se stmívalo. Šnek namáhal své krátkozraké oči a hleděl k obzoru. Je tam! - Hvězda! - Zářivě jasná! - Právě vycházela.

Šnek znovu pocítil ve své noze téměř bolestné vábení, za kterým už tak dlouho putoval.

„Tomu nerozumím,“ mumlal stařec a jako očarován hleděl na hvězdu. – „Tak dlouho nás ta hvězda vedla a teď stojí na nesprávném místě.“

„Na nesprávném místě?“ zeptal se šnek udiveně.

„Ze svých knih vím,“ rozpovídal se stařec, „že tahle hvězda oznamuje narození nového židovského krále. Ale teď se zdá, že stojí nad Betlémem. A král se přece může narodit jen v Jeruzalémě.“

„Mylíš se,“ řekl šnek. „Ten, který se tu má narodit, nebude jen králem Židů, je to král celého světa. Žádný palác není pro něj dost velký a nádherný. Proto se může docela dobře narodit v nějaké chýši nebo ve stáji. Jeho velikost tím neutrpí. Proč by to tedy měl být jen Jeruzalém?“

Stařec se blahosklonně podíval na šneka: „Takovým věcem ty nerozumíš. Král se musí narodit v královském paláci a ten je jen v Jeruzalémě. – A basta!“

Sebral své svítky Písma, rozházené kolem na písku, a pomalu odcházel do noci. Asi patří ke karavaně, která po celý den táhla kolem šneka.

Ten se dlouze zadíval na hvězdu.

„Stojí nad Betlémem,“ řekl si. „O tom není pochyb. Zdá se mi, že toho novorozeného krále najdu dřív, než tenhle chytrý pán.“

A rozvázně se vydal znovu na cestu, vsťic hvězdě, do Betlém

21. prosince - Osel

U nějakého plotu stál osel. Rozvázně si pochutnával na bodláku a šnekovi se zdálo, že je s tímhle pochybným zákuskem docela spokojen.

„Můžeš mi říct, jestli tohle je cesta do Betléma?“ zeptal se šnek.

„Mne se nemůžeš ptát, jsem hloupý.“

„Kdo říká, že jsi hloupý?“ vyzvídal šnek.

„Lidi.“

„Myslíš, že je pravda všechno, co lidé říkají?“

„Proč by měli lhát?“

„Mohou se taky jen mylí.“

Osel se podrbal levou zadní za uchem: „Jednou se může někdo mylí,“ připustil.

„Ale oni to říkají pořád. Den co den neslyším nic jiného, než že jsem hloupý osel. – Přiznám se, že mě to mrzí, ale co mohu dělat? – Měl bych snad mluvit čínsky, aby mně považovali za chytrého?“

Šnek se musel zasmát: „I čínští oslové asi říkají jen ‚já‘. To by nebyl tedy žádný rozdíl. Musí to mít jiný důvod.“

„Možná si myslí,“ řekl osel, „že jsem hloupý proto, že si nechám na sebe naložit všechny jejich náklady a ani nekecnu. Nebo že celé hodiny pro ně pracuji, aniž bych se bránil. Nebo že jsem skromný a nenáročný.“

„To znamená, že lidé si pletou hloupost a dobrotu,“ řekl šnek zamýšleně. Už jsem slyšel, že i o dobrých lidech se říká, že jsou hloupí, a druhí jimi pohrdají. Všude je to stejné.“

„Když tedy myslíš, že nejsem hloupý, nýbrž dobromyslný, tak ti řeknu, že tohle je opravdu cesta do Betléma,“ prohlásil šnek potěšeně. „Ale teď mi řekni, koho tam hledáš.“

„To není tak jednoduché,“ odpověděl osel. – „Hledám tam spásu světa. Než jsem si začal povídat s tebou, tak jsem si byl jist, že najdu někoho, před kým se skloní celé lidstvo. Teď si ale myslím, že bude tak trochu jako ty, a mám strach, že i o něm svět řekne, že je hloupý.“

do svého domečku a rozhodl se, že bude spát, dokud déšť nepřestane. Teprve večer se odvážil vytáhnout se ven. Cesta byla skoro suchá a šnek byl tak odpočinutý, že se rozhodl ještě kousek cesty zdolat, i když byla už tma. I když jeho vnitřní neklid byl stále větší, o hvězdě, kterou hledal, nebylo stále ještě ani vidu.

Pozdě v noci dorazil k malému ohýnku. Kolem dokola ležely ovce a spaly. U ohýnku seděl i mladý chlapec a hrál na malou flétnu smutné melodie.

„Proč hraješ uprostřed noci na flétnu?“ zeptal se ho šnek. „A proč takové smutné písně?“

„Protože mám strach,“ odpověděl chlapec.

„Z čeho máš strach,“ otázel se šnek.

„Před tmou a před vlkem.“

Šnek pohlédl k nočnímu nebi. „Vlka tvoje flétna nepoleká,“ řekl, „a tmy se už bát nemusíš. Brzy vyjde hvězda, která přezáří všechny ostatní. Tehdy se narodí někdo, kdo přemůže tmu.“

„Tomu nerozumím,“ řekl pastýř.

„Já taky ne,“ řekl šnek. – „To je prastaré proroctví. Je těžko pochopitelné, ale když na to pomyslí, tak mě strach opustí.“

„Taky se bojíš?“

„Celý svět mi nahání strach,“ odpověděl šnek. – Kéž by už brzy přišel ten, který nám pomůže.“

„Myslíš, že přijde i ke mně?“

„S vlkem si musíš poradit sám. Ale strach a temnotu přemůže on.“

„Tak mi rychle pověz, kde je. Rozběhnu se tam a zahraji mu tu tu nejkrásnější písničku.“

„Musíš počkat, až se objeví ta nová hvězda. Pod ní ho najdeš.“

„To je dobře. Budu ji teď každou noc vyhlížet. Zatím mohu trochu cvičit.“

Vzal znovu do ruky svou flétnu a šnekovi se zdálo, že jeho písnička je teď mnohem radostnější.

16. prosince - Ovce

Jedna z ovcí pozorně sledovala noční rozhovor šneka s pastýřem. Ráno, když se šnek znovu chystal na cestu, se ho zeptala:

„Opravdu tam jdeš?“

Šnek hned věděl, co tím ovce míní. – „Ano,“ odpověděl přátelsky, „Jdu pravdu tam.“

„Mohl bys zrovna tak zůstat zde,“ řekla ovce. „On si tě ani nevšimne. Přijde přece k lidem a ne ke zvířatům. Jen se zesměšníš.“

Ale šnek byl jiného mínění: Bůh stvořil i zvířata a stará se o ně. Když seslal potopu, poručil Noemovi, aby zachránil i zvířata. Proč by se tedy neměl starat o nás i teď?“

„Zvířata nemají duši,“ řekla ovce.

„Kdo to tvrdí?“ zeptal se šnek. – „Myslíš, že je to pravda?“

Ovce se vyhnula odpovědi. – „Co si od toho slibuješ?“

„To sám nevím tak docela přesně,“ odpověděl šnek zamyšleně.

„Nejdřív jsem si myslel, že bych mu mohl přinést všechnu bídu a nouzi, kterou jsem viděl ve svém životě a kterou stále s sebou vleču. Musíš si uvědomit, že nic nemohu zapomenout. To je těžké břemeno. Ale mnohdy uvažují také jako ty: že jsem příliš malý a bezvýznamný na tomto velikém světě. – A pak začínám pochybovat. – Dneska mám ale jediné přání. - Chtěl bych být v jeho blízkosti.“ „Myslíš, že ti to bude stačit?“

„Bude,“ odpověděl šnek.

17. prosince - Kámen

Uprostřed cesty ležel ohromný kámen. Byl tak velký, že ho šnek považoval za skálu. Rozhodl se, že ho zdolá. Namáhavě se šplhal po jeho rozpukané hraně. Bylo už téměř poledne, když se dostal na vrchol. Po krátkém rovném úseku to šlo zase dolů. V podvečer se šnek dostal zase na rovinu a nejdnou mu bylo jasné, že celý den strávil tím, že se šplhal po kameni., který mohl klidně za hodinu obejít. To ho rozzlobilo.

„Ty hloupý kameni!“ křičel zlostí bez sebe. „Stál jsi mne celý den mého života! Celý den bez jídla, bez pití, a to všechno pro nic za nic! Proč ses mi postavil do cesty?“

Ale kámen zůstal němý.

Šnek vzhlédl k nebi a zvolal: „Hvězdo, hvězdo, ty přitahuješ moji nohu, takže musím dál a dál. Proč se mi neukážeš? Proč mne vedeš jen po cestách, které jsou plné námahy a těžkostí a nevedou nikam? Proč mne nenecháš na pokoji?“ Ale odpověď nedostal.

„Bože, řekl, „proč to dopouštíš?“

Ale i nebe zůstalo němé.

Tak se stáhl do svého domečku a rozplakal

18. prosince - Hvězda

Po spoustě dní začal šnek propadat beznaději. Noha ho bolela tak, že už nevěděl, zda si tajemné vábení, které ho po celou dobu pohánělo vpřed, jen nenamlouvá. Zase se celý v nemilosrdném horku sunul prachem cesty. Každý večer se zhroutil hladový a nevěděl, zda vůbec dosáhne cíle.

Černá noc se rozložila krajinou. Šnekovi se zdálo, jako by ho přikryl temný přehoz, který mu bral vzduch potřebný k dýchání.

Odpověď nepřícházela. Pomalu a opatrně, milimetr po milimetru se šnek vysouval ze své ulity. Před ním seděl kluk, mohlo mu být tak šest nebo sedm roků, a koukal na šneka vykulenýma očima.

„To jsou opravdu tvoje oči? Skutečně? Ptal se šeptem.“

„Skutečně“, odpověděl šnek s trochou pýchы.

„To je zajímavé“, řekl kluk.

„To jsem si nikdy nemyslel. A to se můžeš dívat i za roh?“

„No jasně“, odpověděl šnek a trochu pootočil tykadla, aby kluk mohl vidět, jak jsou pohyblivá. „Ale teď už musím dál. Mám před sebou ještě dalekou cestu.“

„Kam jdeš?“

„Hledám někoho, kdo sejmeme moje břemeno. Ale ten je ještě daleko. Dneska do večera bych chtěl dorazit aspoň k támhle k tomu stromu.“

„K té staré moruši?“ Kluk se usmál a pak začal zpívat: „Šnečku, šnečku, vystrč růžky ...“

Šnek se poslušně stáhl do své ulity, kluk ho opatrně zvedl a už s ním běžel k moruši. Byl tam za chvíli a šnek mohl zase vyhlédnout ven.

„Dneska už se nemusíš namáhat dál“, smál se kluk.

„Díky za pomoc“, řekl šnek.

„Povím ti za to jeden příběh.“

A šnek vyprávěl příběh o dítěti, na které čeká celý svět a které se má narodit pod velkou hvězdou.

7. prosince - Slepíčka

Slepíčka si pochutnává na šťavnatých listech salátu, které jí hodili lidé. Šnekovi, který se cestou dostal až sem, se jen sbíhaly sliny: Měl strašlivý hlad. „Udělal by ti něco, kdybich ujedl něco z tvého salátu?“ zeptal se nesměle.

„Žádný salát nepotřebuješ,“ odsekla slepíčka pyšně, protože nejsi nijak užitečný.“

„Užitečný? To tedy nejsem“, připustil šnek skromně.

„Zato já,“ chlubila se slepíčka, „já musím mít hodně zeleného krmení, abych mohla snášet vajíčka plné vitamínů.“

„Zajímavé“, odpověděl šnek slušně. „A co bude s těmi vajíčky bohatými na vitamíny?“

„Lidé je snědí. Čím bohatší je potrava, tím lepší jsou slepice, tím lepší jsou vajíčka, tím spokojenější jsou lidé, tím vydatnější je potrava, tím šťastnější jsou vejce, tím lepší kuřata ... hrůza jak jsem se do toho zamotala.“

„To se stává, když se plácá a nepřemýšlí,“ řekl šnek.

„Přemýšlet je pro mě příliš namáhavé,“ řekla slepíčka.

„A to tvoje výtávání mě úplně vyvedlo z konceptu. Radši si něco ujez z mého salátu, aspoň budeš držet pusu.“

„Nic jiného jsem stejně nechtěl,“ řekl šnek spokojeně.

8. prosince - Paní

Do kurníku vešla nějaká paní. Podívala se do hnízd, vybrala z nich vajíčka a pak zase odešla domů. Když však přecházela dvůr, zahlédla šneka.

„Fuj, šnek,“ vykřikla, uchopila ho špičkami prstů za jeho domeček a hodila ho velkým obloukem přes plot. Naštěstí dopadl šnek do měkkého. Přistál v záhonu jahod. O tom už snil dlouho. Když překonal leknutí, hned se dal do šťavnaté jahůdky. Jaké blaho! Jeho štěstí však netrvalo dlouho. Paní přišla s košíkem v ruce k záhonu a šnekovi nepomohlo ani to, že se stáhnul hluboko do svého domečku. Byl odhalen.

„Fuj, zase jeden šnek,“ a už zase letěl velkým obloukem přes plot. Tentokrát přistál v trávě pod hrušní, přímo vedle jedné spadlé zlatavé hrušky.

„To tedy není zrovna špatné“, pomyslel si a zakousnul se do ní.

Už byl téměř sytý, když paní přišla se žebříkem a zase ho odhalila.

„Fuj,“ vykřikla, „to už je třetí“, a šnek zase letěl přes plot.

„Pomalu si na to zvyknu,“ pomyslel si šnek, když se vytáhl ze svého domečku.

„Copak tady bude dobrého?“ Tentokrát to bylo zelí, krásná šťavnatá hlávka zelí. Šnek si vzpomněl na tu první hlávku, ze které se vydal na svou velkou cestu, a znovu si začal pochutnávat.

Už si myslel, že by musel prasknout, kdyby si vzal ještě jen malý kousek, když tu viděl zase přicházet tu paní.

Tentokrát nesla v ruce motyku, aby trochu nakypřila zelný záhon.

„Fuj,“ vykřikla, „dneska se to šneky jen hemží.“

A šnek zase letěl přes plot. Tentokrát však přistál v blátě vedle silnice. Dneska jsem se asi trochu přejedl,“ pomyslel si.

„Byla to ale dobrá paní.“

9. prosince - Pták

Den ze dne byla cesta namáhavější. Šnek často snival o životě v ohromném záhonu jahod, ve kterém by celý den nedělal nic jiného, než jedl a spal. A zatím vede život plný námahy a soužení. Pokaždé, když se stáhnul do svého domečku a chvilku odpočíval, probouzel se po krátkém spánku a cítil, jak něco táhne jeho nohu dál a následoval svou neurčitou touhu: - hledat hvězdu a dítě. Jednoho dne se zastavil pod palmou.

Vysoko mezi jejími listy zářily šťavnaté červené plody. Trvalo by to však hodiny a hodiny, než by se vyšplhal po tak vysokém kmeni. A tak se musel spokojit s nahnilými padankami, které chutnalo už trochu hořce. Tu uviděl nějakého ptáka. Přiletěl jako blesk, usadil se na palmový list a začal si pochutnávat na těch nejkrásnějších plodech.

„Chtěl bych být ptákem“, povzdechl si šnek. V tom okamžiku přiletěl velký dravý pták a uchopil toho malého ptáka do svých drápů. „Tak to budu raději šnekem!“ přitáknul sám sobě.

10. prosince - Kavka

Jednoho rána stál zděšený šnek přímo proti kavce, která se na něj upřeně dívala svýma žlutýma očima. Rychle se stáhl do své ulity, ale kavka se na něj jen smála.

„Víš, co dělám s takovými šneky, kteří se skrývají ve svém domečku a myslí si, že je nemohu sežrat?“ krákorala.

„Seberu je i s tím jejich domečkem a ze vzduchu je pustím na nějaký kámen. Domeček praskne a já si mohu na šnekovi pochutnat.

Tak to jednoduché. Ale ty máš štěstí. Momentálně nemám hlad.“

„Ty tomu říkáš štěstí? – „Já řízení Boží“, odpověděl šnek klidně.

„Jaký je mezi tím rozdíl?“ zakrákala kavka.

„Rozdíl je v tom, že každý den sežerou kavky stovky šneků, šneci stovky jahod, orlové stovky kavek. – Kavka se ustrašeně rozhlédla kolem.

„Ale já věřím, že mi Pán Bůh dá dojít až k mému cíli. A proto mě ty dnes nemůžeš sežrat.“

„Tak mi pověz, kde je ten tvůj cíl,“ krákla kavka výsměšně, „abych tě potom mohla sníst.“

„Mým cílem,“ povídá šnek zasněně, „je hvězda.“

„Hle, hvězda!“ kráká kavka, „nechceš létání ponechat raději ptákům?“

„Ta hvězda,“ vede si šnek dále svou, „mi ukáže místo, kde naleznu spásu světa.“

„To je pro mne moc učené,“ povídá kavka. – „Co je to ta spása světa?“

„To je někdo, kdo udělá konec veškeré bídě a utrpení ve světě. Přinese pokoj a radost. O něm vyprávějí proroci a Bůh sám ho pošle.“

„Myslíš, že opravdu přijde na zem? Pak bys ho mohl poprosit, aby už nikdy nežrali orlové kavky.“

„A kavky šneky?“

„Co si myslíš! To bych snad měla hladovět?“

„Tak tedy,“ řekl šnek, „myslím, že necháme všechno při starém.“ Šnek se rozvážně vydal na další cestu. Kavka seděla na svém kameni a dlouho hleděla za ním

11. prosince - Šašek

Jednoho dne narazil šnek na človička, který seděl v trávě a plakal. Veliké slzy mu stékaly po tvářích a kapaly na jeho podivný, pestrobarevný oblek. Vypadal jako veliký zmkolý motýl.

„Proč pláčeš, zeptal se šnek?“

„Protože mi nenapadá žádná legrace,“ vzlykal mužíček.

„Když ti nechybí nic jiného,“ divil se šnek. „Mne taky nenapadá vždycky něco legračního a přece proto nepláču.“

„Ty jsi také jenom šnek. Nemusíš umět nic jiného, než být pomalý. Ale já jsem šašek. Mě musí napadat stále nové žerty, abych rozesmál lidi. To je moje povolání.“

„Aha“, řekl šnek, i když tomu moc nerozuměl.

Šašek ho zvědavě pozoroval a pak řekl: „A co tady vlastně děláš?“

„Jsem na cestách“, odpověděl šnek.

„Tak, tak, …na cestách“, zachechtal se šašek. – „A kam vede tvá cesta, smím-li se ptát.“

„Myslím, že do Betléma.“

„Tak ty myslíš, že do Betléma?“ smál se mužíček. Padl na znak do trávy a smíchy se celý otrásal. Dlouhou dobu viděl šnek jen jeho nohy, které sebou cukaly smíchy. Vůbec nic nechápal.

„Prosím tě,“ zeptal se konečně nesměle, „proč se tak směješ?“

„Do Betléma?“ kuckal smíchy mužik. „Právě ty a do Betléma? Šnek! A navíc se mi zdá, že vůbec nevíš přesně, jestli chceš skutečně tam. A i kdybys tam opravdu chtěl, tak to při tvém tempu nestihněš. Nikdy v životě. – Já se snad usměju k smrti!“ – A zase se válel smíchy v trávě.

Šnek pochvilu udiveně pozoroval. Vypadalo to, jakoby se vůbec nemohl smát.

„Co je to za divné lidi, že považují za legrační, když je ten druhý v nesnážích,“ pomyslel si šnek. A rozvážně se vydal na další cestu.

Když se mužik konečně přestal smát a rozhlížel se po šnekovi, ten už dávno zmizel ve vysoké trávě a směřoval zase dál k Betlému.

12. prosince - Chromý

„Haló, příteli,“ zvolal nějaký drsný hlas. Šnek se udiveně ohlédl. Za ním stál nějaký člověk s berlemi a pozorně si ho přehlížel.

„My dva se k sobě dobře hodíme,“ smál se. „Ty s tvou plížíci se nohou a já se svými berlemi – my dva budízkničemov.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se uraženě šnek.

„Já jsem chromý a ty se také zrovna nepohybuješ rychleji,“ řekl ten chlapík. Tak jsem to myslel.“

„No a ty si myslíš, že někdo za něco stojí jen tehdy, když může rychle utíkat? - To by pak musela být třeba stonožka velmi užitečným zvířetem. Ale co já vím, - tak vy lidé říkáte, že je to škůdce.

Chlapík se zasmál: „Takhle jsem to nemyslel. Ale chromého jako jsem já, nemůže opravdu nikdo potřebovat, to mi věř.“

Šnek si ho zkoumavě prohlížel. „No jo, na závodníka opravdu nevypadáš. Ale snad alespoň umíš vyprávět příběhy, můžeš plést, psát, možná, že bys dokázal malovat hezké obrázky, těšit smutné děti, opravovat panenky, brousit drahé kameny, čistit boty, hrát na flétnu, plést košíky, zatloukat hřebíky…

„Prosím tě, už přestaň,“ křičel chlapík a smál se.

„To už stačí. Co ti jen všechno napadá. Až dosud jsem vždycky myslel jen to, jak je strašné, že nemohu běhat. Celé dny jsem nemyslel na nic jiného. Ale na to, co bych mohl, na to jsem ještě vůbec nepomyslel.“

„Tak to dělají mnozí“, povídá šnek.

„I mně se to někdy stává. Co jsem na cestě, tak se často ptám, proč právě já musím být tak pomalý. Přál bych si být právě orlem.“

„Kam vlastně jdeš?“ zeptal se chromý zvědavě.

„Hledám pomocníka, kterého nám pošle Bůh. Spasitele, který všechno utrpení světa vezme na sebe.“

„Ukaž mi také tu cestu,“ zvolal chromý chlapík vzrušeně, - tam musím taky jít. A poprosím ho, aby ze mě sňal to zchromnutí.“

„Můžeš ho poprosit o zázrak,“ řekl šnek, „ale můžeš ho také poprosit, aby ti ukázal, že i chromý člověk může být šťastný.“

13. prosince - Moruše

Šnek odpocíval ve stínu velké moruše. Byl unavený a hladový. Toužebně se díval vzhůru na husté listy.

„Prosím tě, shod mi dolů aspoň jeden lístek“, prosil. – „Vylézt nahoru do tvé koruny to by pro mě byla cesta na celý den.“

Ale strom jen pohrdavě šuměl svým listím. „Pro obyčejného šneka by mě bylo škoda,“ zaseleslil.

„Vidíš přece, že jsem moruše. Ale měla bych se vlastně jmenovat hedvábný strom, protože z mých listů se živí miliony hedvábníkových housenek. A z přediva jejich kukel bude spousta metrů hedvábí. Mně by se vlastně mělo děkovat. - Ale co se stane? Očekává se snad, že bych snad měla žít i šneky, hloupá, neužitečná, odporná zvířata?“

„Jedním jediným lístečkem,“ bys mohla zachránit život.

„A co jsi vlastně zač, že bych si měla dát práci s tím, abych ti zachránila život?“ zeptala se moruše pohrdavě.

„Jsem to nejlepší, co může existovat,“ odpověděl šnek, „jsem Boží tvor.“

„To je teda něco“, posmívala se moruše, „pro mě jsi stejně jen pomalý slizký louda.“

„Ten sliz chrání moji nohu před poraněním. Sunu se po něm, jako po měkkém koberci. A to je přece něco prima,“ odpověděl šnek klidně. – „A co se týče toho plazení, tak se vsadím, že se pohybuji rychleji, než ty.“

Na to už moruše neměla odpověď, a tak se zahallala do mlčení. Po chvíli se snesl z koruny na zem docela malý lísteček. Ten se do něj hladově pustil.

„Děkuji“, řekl, když se nasytil. „Tvoje listy jsou opravdu mimořádně dobré.“

Strom neodpověděl. Šnek se vydal na další cestu.

„Ve svém domečku si odnáším s sebou šumění lístků“, řekl. „Nesu kousek tebe dítěti pod hvězdou.“

Strom se za šnekem dlouho díval a tak trochu se styděl.

14. prosince - Čarodějnice

Z vesnice naproti zazníval hlasitý křik dětí: „Čarodějnice, čarodějnice!“

Po cestě přicházela o holi jakási stará ohnutá žena a nesla košík. Šnekovi, i když na čarodějnice nevěřil, bylo trochu úzko. Opatrně se stáhl do svého domečku. Když se k němu stará žena přiblížila, sehnula se a šneka přendala na okraj cesty.

„Dávej pozor,“ řekla mu, „nebo ti někdo rozšlápne tvůj hezký domeček.“

Šnek trochu vystrčil hlavu. – „Jsi opravdu čarodějnice?“ zeptal se znepokojeně.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla stařena, „čarodějnice přece neexistují.“

„Ale děti na tebe tak křičely,“ povídá šnek.

„To se naučily od dospělých. A ti to říkají, protože znám mnoho věcí, kterým oni nerozumí. Znáš byliny a houby, připravuji čaje a masti, povídám si se zvířaty. To je jim nepřijemné.

Kdo je jiný, toho odstrkují. „Nebo se mu posmívají“, řekl šnek a vzpomněl si na šaška.

Stařena přikývla: „A taky mně nechťejí, protože jsem osklivá.“

„Máš ale krásné oči,“ řekl šnek, „copak to nevidí?“

„Nikdo na mně nevidí nic hezkého,“ zamumlala stařena.

„A přece někdo,“ odporoval šnek, „ten, za kterým jdu.“ „Kdo to je?“ ptala se stařena horlivě. – „Jak se k němu jde?“ – Šnek ji popsal cestu, nakolik věděl. „Jdu s tebou,“ řekla stařena vzrušeně. „Jdi zatím napřed, já si jen rychle vezmu čistou zástěru a zabalím pár bylinek, mast na bolesti zad a láhev vína z lesních plodů. Nesluší se přijít s prázdnýma rukama.“

15. prosince - Pastýř

Začalo pršet. Nejdříve to bylo jenom takové jemné tiché mženi. Šnek se blaženě protáhl a nechal stékat vlhkost po své kůži. Už celé dny toužil po tom, aby se zbavil prachu cest. Nejráději by byl blahem zpival. Bohužel šneci moc zpívat neumí. Déšť začal slít. Cesta se proměnila v jezero, takže nebylo možné v cestě pokračovat. Šnek si vyhledal vyvýšené místočko na okraji cesty, stáhl se